

— Тате, знай!.. Отивамъ!.. — завика Дравко.

— Къде, детето ми, въ тази нощъ!.. Тамъ при кривата!..
Правъ си!.. Ахъ, защо съмъ безсиленъ да изпълня своя дългъ!..

— Азъ, тате!..

— Знай, ти си герой!.. Но азъ тръбва да умра на поста си, а не тука като баба на леглото!.. Чедо, мило дете!.. Виждамъ, го-товъ си! Ти разбирашъ, толкова години живъ на кантона!.. Тамъ, предъ тунела, огромната скала се е срутила, и цълата линия е за-сипана. Бързиятъ влакъ съ страшна сила лети къмъ това мѣсто! Хиланди хора ще умратъ, ако не се спре влакътъ!.. Бѣгай!.. Тичай, спаси ги!.. Животътъ на хиланди хора е въ твоитъ ръце!..

Дравко се хвърли върху баща си за последна цѣлувка.
После грабна червения фенеръ.

— Виждамъ, искашъ да ме замѣстишъ. Маркъкъ си!.. Нищо отъ това, — тихо зашепна, изпълненъ съ радостъ, бащата. — Иди!.. Хиланди хора ще умратъ, ако не си ти!.. — и той се усмихна. Дравко отвърна на усмивката на баща си, отвори вратата и по-тъна въ безмълвната нощъ. Той лѣтеше съ фенера въ ръка и пошниятъ хладъ го блъскаше въ лицето. Когато измина тунела, предъ него се изпрѣчи чудовишно голъма скала, зарпупала цълата линия. Бързиятъ влакъ протърмъ нѣкъде и съ всячка сила лѣтеше къмъ смъртъта!.. Още мить, и сръдцето на малкиятъ кантонеръ ще из-хвъркне отъ гърдитъ му. Той устѣи цълата земя да трепери и се гърчи подъ краката му. Очитъ му се разшириха страшно много. Въ ушитъ му изкрѣщѣ нѣщо силно — “Уми за другитъ!.. Уми, но ги спаси!” — и нѣкаква невидима пружина го сграбчи и хвърли съ чудовишна сила напредъ срещу самата смъртъ.

Дравко хукна съ всячка сила срещу влака, като махаше надъ главата си червения фенеръ. Внезапно три свирепи жълти очи блъснаха и се хвърлиха срещу него!..

— Сирете!.. Сирете!.. Заривате!.. Сирете!.. бѣсно викаше малкиятъ, и неговиятъ страшенъ викъ се издигаше надъ оглуши-телниятъ грохотъ на лѣтящото чудовище!.. Стоманеното чудовище изпипѣ въ зловещата нощъ, простена като ранено животно и блъсна червения фенеръ.

Машинистътъ сграбчи съ всячка сила спирачиктъ и тѣ изни-шѣха остро въ нощта. Огромното чудовище се залолѣ, разтърси снагата си, потърпузи я, изпъшка нѣколко пѣти и неподвижно, очу-дено застана предъ срутенитъ скали, дишайки тежко. Огромнитъ му сплескани жълти очи тежко гледаха къмъ бездната, където от-хвъркна червения фенеръ. Машинистътъ заедно съ огнра скочи отъ локомотива. Наблизъ бѣ отхвърлено тежко ранено и окрѣва-върху челото на малкия спасителъ.

Скоро хиландитъ пжтници узнаха, кому дължатъ живота си. Тѣ сграбха голъма парична помощъ помежду си и я предадоха за лѣкуване и настрада на малкия си спасителъ.